

fremtidig slippe fri for de 453,000 Kr., som de nu svare til Amtskommunerne. Deraf følger saa igen, at det slet ikke er nogen Fejl, naar Bidraget til Amtskommunerne er ansat til 2,3 pro mille. Den ærede Minister vilde ikke anerkende disse Beregningers Rigtighed uden at han dog, saa vidt jeg bemærkede det, fremkom med Oplysninger, der kunde tale derimod. Jeg kan kun sige, at jeg, for saa vidt Udvalget angaar, paatager mig Ansvaret for Beregningernes Rigtighed. Jeg er kommen til disse Tal gennem en selvstændig Beregning, og efter at jeg var kommen til dette Resultat gennem denne selvstændige Beregning, har det styrket mig meget at se, at jeg i det væsentlige kommer til det samme Resultat som en Mand, der ganske vist i politisk Henseende staar ved den modsatte Pol af mig, men som jeg dog anser for at være en Mand, der baade forstaaer sig paa Landboforhold og kan regne, nemlig det ærede 12te kongevalgte Medlem. Han er, hvis jeg ikke meget har misforstaaet ham, under Landstingets Forhandlinger i det væsentlige kommen til samme Resultat som jeg. Derfor tror jeg, at de Tal, der ere opførte paa dette Punkt i Betænkningen som for øvrigt paa alle andre Punkter, ere Tal, som nok ved nærmere Gennemgang og Overvejelse skulle vise sig at staa deres Prøve.

Lige over for en Bemærkning fra det ærede Medlem for Ebeltøft (Neergaard) skal jeg sige, at jeg tror, han tager ganske Fejl, naar han mener, at det skulde forlænge og vidtløftiggøre Forhandlingerne, at man paa et enkelt Sted samlet havde en Gennemgang og en Oversigt over de forskellige Virkninger af de forskellige Sæt af Lovforslag. Jeg tror tværtimod, at det er noget, der i højeste Grad er egnet til at gøre Forhandlingerne mellem de to Ting hurtigere, meget hurtigere, end om man skulde til at begynde med hver fra sin Side at fremføre lange Talberegninger, sammenholde dem og eventuelt disputere om dem.

Den ærede Minister drog til Felts mod en Bemærkning, en, forekommer det mig, meget uskyldig og ligefrem Bemærkning i Udvalgsbetænkningen (Tillæg B., Sp. 1005—1006), blot ud fra den Anke, at det, som Folketingets Forslag vilde, slet ikke var nogen Reform af Statsskatterne. Det forekommer mig, at det er at søge Lejlighed til en Kritik paa et saare skrøbeligt Grundlag, thi selv om det nu var rigtigt, at det, som Folketinget foreslaar, ikke er nogen Reform af Statsskatterne, hvad jeg ganske

vist fremdeles tillader mig at mene, at det er, var jo dermed aldeles intet godtgjort om, at det, som Folketinget vil, ikke er nogen Skattereform; thi en Reform, der paavirker de kommunale Skatter, skaffer dem nedsatte, skaffer dem omændrede, turde dog i lige saa fuldt Maal være en Skattereform, som en Reform alene af Statsskatterne. Den ærede Minister udtalte i Forbindelse dermed, at han ikke kunde erkende, at det var rigtigt at hjælpe Kommunerne gennem Overføringen til dem af Beløb fra Statskassen — saaledes forstod jeg den ærede Minister — eller i alt Fald gennem forøgede Skatter, men at, skulde der finde nogen forøget Beskatning Sted, burde den foregaa inden for de enkelte Kommuner. Ja, dette er jo et Punkt, som den ærede Minister og jeg have vekslet Ord om allerede i Oktober og November forrige Aar, og efter min Opfattelse ser den ærede Minister fuldstændig fejl paa Sagen. Jeg mener, det er fuldkommen rigtigt og forsvarligt, naar Kommunerne og Skatteyderne i Kommunerne trænge til Bistand, at man da kan komme til den Opfattelse, at det er og vil være en Statsopgave at yde Kommunerne Støtte ganske paa samme Maade som Staten i en Mængde forskellige Love har erkendt, at det var en Statsopgave at hjælpe Kommunerne med Udførelsen af visse af de kommunale Opgaver. Ganske paa samme Maade vil det være fuldstændig berettiget at komme til den Opfattelse, at det er Statens Opgave inden for visse Grænser at hjælpe Kommunerne, naar der er Trang dertil, til Opfyldelsen af deres Opgaver i det hele. Imidlertid er det to ganske forskellige Opfattelser, der staa mod hinanden, og jeg kan kun sige om dette som om saa meget andet af de Indvendinger, som den ærede Minister gør, at jeg sætter mit Haab til Fællesudvalget og ikke til den ærede Minister. Den ærede Minister gjorde adskillige Indvendinger lige over for den Kritik af Vurderingsgrundlaget for Ejendomsskylden, som er fremkommen i Betænkningen. Den ærede Minister erkendte, at den Kritik, der er baseret paa, at Tiendepigten og Arvefæstetgiften skulde lægges til ved Ejendommenes Vurdering og ogsaa skulde beskattes, var fuldt beføjet. Naar den ærede Minister erkender dette, er det mig noget vanskeligt at forstaa, at han, den Gang da Sagen var for oppe i Landstinget, og da den samme Indvending, som nu er gjort gældende her i Betænkningen, blev gjort gældende om Landstingets Forslag, og da Landstingets Ordfører intet